

Ο καλός ποιμένας Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης Αντώνιος.

Από την επομένη ημέρα της χειροτονίας του ο Σεβασμιώτατος Αντώνιος άρχισε να ενημερώνεται και να τακτοποιή τα συσσωρευμένα θέματα της από διετίας αποίμαντης Μητροπόλεώς του. Όποιος ήθελε, μπορούσε να εισέλθη στην Μητρόπολη να μιλήση στον Επίσκοπο, να πη τον πόνο του, τα προβλήματά του και να ζητήσει την βοήθειά του. Το ποιμαντικό έργο που επετέλεσε ήταν πολυσχιδές, πολύπλευρο και πολύ πνευματικό.

Ο Σεβασμιώτατος άρχισε να περιοδεύη τα χωριά της Επαρχίας του. Έφθασε και στα πιο μικρά και απρόσιτα «κουτσοχώρια», με 20-30 κατοίκους που δεν είχαν δει ποτέ τους Δεσπότη στο χωριό.

Ο Σεβασμιώτατος πήγαινε μόνος του χωρίς διάκονο. Χτυπούσε την καμπάνα, έκανε Εσπερινό, κήρυττε και εξωμολογούσε τους ανθρώπους. Την επομένη ημέρα πήγαινε νωρίς, από τις 6.30' στο ναό και διάβαζε την ακολουθία, λειτουργούσε, κήρυττε και μεταλάμβανε εκείνους οι οποίοι είχαν εξομολογηθή και ήταν προετοιμασμένοι. Τους ιερείς που εξυπηρετούσαν δύο-τρία χωριά εκ περιτροπής, τους ρωτούσε σε ποιο χωριό θα λειτουρ-

γήσουν και πήγαινε ο ίδιος σε κάποιο άλλο. Το πρωί άναβε μόνος του την σόμπα για να ζεσταθούν οι γέροι. Οι άνθρωποι τα έχαναν με όσα έβλεπαν σ' αυτόν τον Δεσπότη, που δεν έμοιαζε με τους άλλους. Έφθανε στο χωριό τους με ώτο-στοπ. Εφέρετο απλά και λειτουργούσε φορώντας όχι αρχιερατικά άμφια αλλά μία φθαρμένη ιερατική στολή και το ωμόφορο. Τον φιλοξενούσαν στα σπίτια τους και έβλεπαν την ασκητική του ζωή. Τους αιχμαλώτιζε με την αγάπη του και την απλότητά του.

Πηγαινε στο πρώτο χωριό, έκανε Εσπερινό, εξωμολογούσε τους ανθρώπους, το πρωί λειτουργούσε, έκανε κήρυγμα, τους κοινωνούσε και έφευγε με τα πόδια για το επόμενο χωριό. Έτσι στα τριάντα χρόνια της ποιμαντορίας του έφθασε να έχη περιέλθει πάνω από σαράντα φορές όλα τα χωριά της Μητροπόλεώς του!

Οι Λειτουργίες που έκανε ήταν μυσταγωγία. Όταν μιλούσε, το στόμα του γινόταν χείμαρρος σοφίας και χάριτος, αναφέροντας ολόκληρα αποσπάσματα από την Αγία Γραφή και τους Αγίους Πατέρες μαζί με την παραπομπή τους.

Αγαπούσε τους Ιερείς, τους εφέρετο καλά και τους βοηθούσε στις ανάγκες τους. Η μέριμνά του και η φροντίδα του για να συμπληρώση τις κενές θέσεις των ιερέων στην Μητρόπολή του ήταν συνεχής και ανύστακτη.

Τον ποιμένα τον καλό τον φανερώνει η αγάπη για τα λογικά του πρόβατα. Ο άγιος Σιατίστης είχε αυτή την πατρική αγάπη. Όταν άκουγε ότι κάποιος είναι άρρωστος, δεν τον ενδιέφερε αν ήταν φτωχός ή πλούσιος, μεγάλος ή μικρός, πήγαινε να τον επισκεφθή. Όταν άκουγε να χτυπά πένθιμα η καμπάνα, ρωτούσε ποιος εκοιμήθη και τι ώρα θα γίνει η κηδεία. Πηγαινε στις κηδείες απρόσκλητος και χωρίς να ειδοποιήση.

Στην άκρη της πόλεως ζούσε ένας γέρος μόνος του, ανήμπορος, χωρίς συγγενείς. Το έμαθε ο Δεσπότης και πήγαινε ο ίδιος κρυφά τις νύχτες να τον δη, να του προμηθεύση τα απαραίτητα και να τον βοηθήση στις ανάγκες του ο ίδιος με τα χέρια του. Το γεγονός έγινε γνωστό στην Αστυνομία που ανησύχησε βλέποντας φως κάθε νύχτα στο σπίτι του κατάκοιτου γέρου,

παρακολούθησε και «συνέλαβε» τον Δεσπότη στην ταπεινή του διακονία, που παρεκάλεσε να μην τον αποκαλύψουν.

Παρηγορούσε τους θλιμμένους, βοηθούσε τους φτωχούς, ενίσχυε τους νέους στον αγώνα τους. Για όλους ήταν στήριγμα και παρηγοριά και προσευχόταν για όλες τις ψυχές που του εμπιστεύθηκε ο Κύριος. Δεν κρατούσε ωράριο για να δέχεται τον κόσμο. Οποιαδήποτε ώρα πήγαινε κάποιος, τον εδέχετο με αγάπη και πρόθυμα τον βοηθούσε.

Ήταν κάποτε τοποτηρητής στην Μητρόπολη Καστορίας. Ένα πνευματικό του τέκνο του ανέφερε ότι μία γνωστή του οικογένεια σε ένα χωριό της Καστοριάς πήγαινε για χωρισμό, και τον παρακάλεσε να πάνε στο σπίτι τους να κάνουν Ευχέλαιο. Την ίδια στιγμή σηκώθηκε και πήγαν στο σπίτι του ανδρογύνου. Εκείνοι το θεώρησαν μεγάλη τιμή και ευλογία που καταδέχθηκε ο Δεσπότης να πάη σπίτι τους. Έκανε Ευχέλαιο, άκουσαν με προσοχή τις συμβουλές του και όχι μόνο δεν χώρισαν, αλλά έγιναν πλέον συνειδητοί χριστιανοί και σήμερα ζουν αγαπημένοι.

Εξωμολογούσε με πολλή προθυμία τον κόσμο στο μοναστήρι του Μικροκάστρου, στην Μητρόπολη και στα χωριά. Ήταν αντίθετος με τα βαρεία επιτίμια της ακοινωνησίας. Όταν έβλεπε ειλικρινή μετάνοια και διόρθωση, διακοπή της αμαρτίας, τους διάβαζε «Δεσποτική ευχή», όπως έλεγε, και τους προετοίμαζε για να κοινωνήσουν.

Ήταν πολύ ευαίσθητος. Δεν ήθελε να δώσει ο ίδιος ή οι κληρικοί του αφορμή να κατηγορήσουν την Εκκλησία.

Είχε μορφή λεπτή, ασκητική, με ηρεμία και γαλήνη στο πρόσωπο και στα λόγια του. Υπεδέχετο τους ανθρώπους στην Μητρόπολη με εγκαρδιότητα και τους κερνούσε μόνος του. Όταν μιλούσε ήταν ήρεμος, μιλούσε ταπεινά σαν ίσος προς όλους, χωρίς διάθεση να επιβληθεί ή να διακριθεί. Δεν ήθελε να στενοχωρήσει κανέναν. Μιλούσε στον καθένα με αγάπη σαν μητέρα με απέραντη μητρική στοργή.

Ο Σεβασμιώτατος Αντώνιος ήταν για να δημιουργή, να κτίζη και όχι να γκρεμίζη. Ήταν «εις οικοδομήν και ουκ εις καθαίρεσιν». Συμβίβαζε τα διεστώτα, έδιωχνε τους πειρασμούς με τον ταπεινό του τρόπο και σαν πυροσβέστης έσβηνε τις πειρασμικές πνευματικές πυρκαγιές. Τακτοποιούσε τα διοικητικά θέματα της Μητροπόλεως με σχολαστικότητα και τελειότητα. Ήταν άριστος στην συνεργασία με όλους, κληρικούς αλλά και τοπικούς παράγοντες.

**Από το βιβλίο: Ασκητές μέσα στον κόσμο,
τ. Β', Άγιον Όρος 2012, σελ. 309.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>